

4.

Vandaag is het woensdag, en nadat Jaimy zijn dagelijkse dosis boterhammen met pindakaas naar binnen heeft gewerkt, gaat hij de stad in om Het Ultieme Sinterklaascadeau voor zijn vader te kopen. Tot nu toe heeft hij voor Berend alleen maar nuttige cadeaus gekocht ((Sjaal, muts, handschoenen, scheermesjes en boxershorts.)

Dus nu moet hij op zoek naar iets echt gaafs ter waarde van ongeveer vijfendertig euro (zorgvuldig bewaard op de geheime plek onder zijn matras).

Maar wat???

Misschien iets met muziek? Alhoewel... Berend heeft een verschrikkelijke smaak wat muziek betreft. Hij houdt van '*het levenslied*' (André Hazes, Marianne Weber, BZN), dus dan weet je het wel.

Geen muziek dus.

Opeens krijgt Jaimy een briljant idee: een *boekenbon*! Berend houdt van lezen, en het lezen van boeken veroorzaakt geen geluidsoverlast.

Opgewekt struint hij door de Passage, het overdekte winkelcentrum, op zoek naar een boekenwinkel, als hij plotseling opbotst tegen Het Grootste Cadeau wat een mens kan krijgen. Het is zacht en wollig met witte, bruine en grijze vlekken en het huppelt en snuffelt door een grote glazen bak met zaagsel, die voor de Pet-Shop staat, iets te ver naar voren trouwens, waardoor Jaimy er in zijn haast (links en rechts in de etalages kijkend) tegenop is gelopen. Het is EEN KONIJNTJE! Een echt, levend hangoorkonijntje, zo één die je meteen mee wil nemen in je jaszak als je hem tegenkomt op de kinderboerderij, en waarmee je heel goed iemands eenzaamheid kunt verdrijven. (Dat heeft oma laatst nog tegen Berend gezegd. '*Neem een konijn,*' zei ze, '*dat zal je goed doen!*')

Dus Jaimy aarzelt geen moment. Met het konijn onder zijn arm loopt hij naar de kassa.

'Wat kost deze?' vraagt hij.

Het beestje blijkt slechts tweeëntwintig euro vijftig te kosten, een schijntje voor zo'n prachtig en lief diertje.

'Het is een cadeau voor vijf december,' zegt Jaimy; wat een vrij overbodige opmerking is, want inpakken in Sinterklaaspapier gaat in dit geval toch niet lukken. Wel heeft de jongen achter de toonbank een roze strik voor '*om de nek van het konijn*', maar dat vindt Jaimy zelig. En tuttig. (Een *roze* strik!)

'Doe maar gewoon zo,' zegt hij en hij haalt zijn geld tevoorschijn.

'Ben je met de auto?' vraagt de jongen.

‘Wat denk je zelf?’ vraagt Jaimy iets te bijdehand. Hij is zo ontzettend blij met zijn konijn, dat hij vergeet om beleefd te zijn. ‘Zie ik eruit als iemand met een rijbewijs?’

Gelukkig vindt de Pet-Shop-boy het een goeie grap.

‘Ik bedoel dat je vader of je moeder misschien in de auto op je wacht.’

‘Nee, ik ben lopend.’

‘Hoe ga je dat konijn en zijn hok dan mee naar huis nemen?’

‘Zijn *hok*?’ roept Jaimy verbaasd uit, ‘ik heb toch geen *hok* gekocht!?’

‘Maar dat ga je nog wel doen, neem ik aan,’ zegt de jongen. ‘Of heb je al een hok?’

‘Nee, hoezo?’

‘Je gaat toch een konijn houden?’

‘Ja?!’

‘Dan heb je toch een hok nodig?’

Jaimy kijkt de winkelbediende aan, alsof die niet goed bij zijn hoofd is.

‘Ik koop toch niet een konijn, om hem in een hok te stoppen?’ roept hij verontwaardigd uit.

‘Wat ga je er dan mee doen?’

‘Gewoon! Naar hem kijken en hem knuffelen en af en toe een blokje om.’

De winkeljongen schiet keihard in de lach.

‘Het is toch geen hond!’ brult hij.

‘O nee?’ Jaimy weet heus wel dat hij geen hond onder zijn arm heeft. Maar omdat hij er absoluut niet van houdt uitgelachen te worden, wil hij het niet toegeven.

‘Moet jij eens opletten!’ zegt hij. ‘Ik ga dit konijn opvoeden als een hond. Dat is namelijk heel goed te doen. Mijn opa heeft jarenlang hangoorkonijnen gefokt, en hij voedde ze op tot blindengeleidehond, tot politiehond en zelfs tot truffelhond*!’

Dat laatste is een beetje gelogen. Maar het is wel waar, dat Jaimy’s opa jarenlang hangoorkonijnen heeft gefokt, en met één van hen ging hij wel eens een blokje om. Dat klinkt waarschijnlijk heel ongeloofwaardig, maar hij deed het echt. Het konijn volgde hem op de voet.

‘Oké, dus dan heb je een hondenriem nodig,’ zegt de jongen.

‘Nee hoor,’ zegt Jaimy. ‘Ik ga hem niet vastbinden. En niet in een hok stoppen. En hij hoeft ook niet naar school.’

Het duurt even voordat de konijnenverkoper zijn volgende vraag kan stellen vanwege aanhoudende slappe lach.

‘Maar waar gaat-ie slapen?’ hikt hij.

‘Gewoon. Bij mijn vader in bed, denk ik.’

‘Oké. Dus dan *moet* je een wc. Echt. Daar ontkom je niet aan.’ Hij is in één klap bloedserieus.

‘Wat voor een wc, en wat gaat dat kosten?’ wil Jaimy weten.

Er blijkt een heel scala aan katten- konijnen- en fretten-wc’s te bestaan. Jaimy kiest voor een plastic bakje met ‘een lage instap’ zonder deksel, en voor houten kattenbakvulling, vijf kilo per zak. Hij zegt dat hij de “accessoires” later wel op komt halen en vraagt om een plastic tasje voor het konijn.

‘Hoezo een plastic tasje voor het konijn?’ De Pet-Shop-jongen kijkt hem met heel wijd opengesperde ogen aan. Hij lijkt erg verbaasd.

‘Ik moet dat beest toch ergens in vervoeren?’ roept Jaimy geïrriteerd uit. ‘Ik kan hem toch niet zo onder mijn arm mee naar huis nemen!’

Nu neemt de jongen eerst eens even uitgebreid de tijd om over de grond te gaan rollen. Jaimy wordt zo langzamerhand een beetje ongeduldig en krijgt een lamme arm van de konijnenpup. Daarom loopt hij terug naar de glazen bak om het dier er even in te parkeren en zodoende zijn handen vrij te hebben om zelf een plastic tasje te zoeken. En net als hij dat wil doen, loopt het nieuwe buurmeisje, de langharige cavia die Anne Wil heet, tegen de vitrine op, zoals Jaimy alweer een half uur geleden heeft gedaan. (Maar *hij* liep te hard en *zij* kan gewoon niks zien vanwege dat haar.)

‘Ach, wat een schatje!’ roept Anne Wil, en ze duikt meteen in de glazen bak.

‘*Konijn verpletterd door ruigharige cavia.*’ Jaimy ziet de krantenkop al voor zich. En hij ziet ook dat Anne Wil een (vrij lege) rugzak op haar rug draagt.

Daardoor krijgt hij het briljante idee haar te vragen of ze even met hem mee naar huis wil lopen en of haar rugzak voor plastic tas kan spelen.

(*een truffelhond is zo’n hond die in de Franse bossen paddenstoelen opspoot.)